

Kalmycká pohádka

Bylo už to dávno - a bylo-li to, nevím. Slyšel jsem to od stařečka, stařeček od děda, děd od praděda, ten od svých předků... a tak to přecházelo z rodu na rod a uchovalo se až podnes.

Měl jeden sedlák býka, býka tak velkého, že když jej honili k napajedlu, vypil rázem všechny řeky na Kavkaze. I nezbylo, než honiti býka až do Černého moře.

Hospodář ten měl tři syny. Hnali jedenkrát synové býka k napajedlu. Nejstarší si mu sedl mezi rohy, prostřední na záda a nejmladší na zadek nedaleko ocasu. Potkali synové cestou jezdce. Spatřiv zázračného býka, zvolal jezdec: „Hleďte, zázrak!“

Zaslechl křik jeho nejstarší z bratří, sedící mezi rohy a pohánějící býka metličkou, a zvolal na jezdce: „Hej, kamaráde, slyšíš? Pozdravuj ode mne mého mladšího bratra, toho, co sedí na býkově hřbetě!“

„Dobrá!“ odpověděl jezdec a klusal dále. Klusal on dlouho nedlouho z jitra do poledne, jel klusem, skokem koně hnál, dojel k prostřednímu bratru a křičí naň: „Hej, slyšíš? Pozdravuje tě starší bratr!“

Uslyšel jeho hlas prostřední bratr a odpovídá jezdci, co hrdlo stačí: „Děkuji! Děkuji! Pozdravuj mého mladšího bratra, on u ocasu sedí!“

„Dobrá,“ odpověděl jezdec a jel dále. Jel dlouho nedlouho od poledne do večera, jel klusem i tryskem skákal, hledí, hledí, u ocasu sedí mladší bratr, sedí a metličkou býka pohání. Vyřídil i jemu pozdrav a jel dále.

Přihnali bratři býka k moři, napojili jej a pustili pásti na zelený luh. Náhle zpod oblak orel sletěl, uchvátil býka do železných spárů a vznesl se s ním pod oblaka.

Vykřikli bratři leknutím, býka více nebylo. I pustili se pěšky přes vysoké hory domů.

Za nějaký čas přihnál na toto místo stařeček - pastucha - stádo koz. Náhle zčista jasna zahřímalo a z nebe zašuměl déšť. Stařík se schoval před deštěm pod bradu kozla. Z oblak slétl statný orel, dojídací právě lopatku býčí, a usedl na kozlova záda. Když přestalo pršet, vylezl stařec zpod brady kozlí, aby se přesvědčil, nejasní-li se obloha. Orel se starce polekal, vzlétl do výše a pustil ze spárů lopatku býčí. Letěla lopatka k zemi stařečkovi přímo do oka a tam uvízla. Stařec ucítil bolest, počal si mnouti pěstí oko a myslí si: „Fuj, do oka se mi naprášilo!“ Hledal, hledal prášek, ale najít nemohl. Přišel domů, ale oko stále bolí. Povídá stařec sedmi svým snachám: „Porýpejte se mi v oku, vyhledejte prášek, od božího poledne už v oku tlačí.“

Snachy hledaly, hledaly, najít nemohly. Zavolal stařec pasáka. Velí mu vlézt do oka a prášek odtamtud vyhoditi.

Pasák vzal provaz, skočil stařečkovi do oka, prohledal všechny kouty a zákoutí a spatřil lopatku býčí. Přivázal provaz k lopatce, vylezl z očního důlku, sehnal býky z celého aulu, zapřáhl je k provazu a s velkou námahou vytáhli lopatku z oka stařečka pastuchy.

Aby snad ještě někoho nepotkala taková nehoda, odtáhli lopatku daleko od aulu a pohodili v polích.

Minul celý rok, minul druhý, třetí a přešly celé věky. Lopatka byla pokryta zemí, na zemi vyrostl les a tráva, na trávě vznikl nový aul. Počali Kabardinci pole orat, obilí žítí. Žijí v aulu lidé, žijí a netuší, že pod nimi je lopatka býčí. Dozvěděla se o ní lištička čmuchalka. Přibíhala každé noci k aulu a lopatku

hryže. Lopatka se třese a s ní celý aul se zachvívá. Polekali se lidé v aulu, myslí nejinak, než že je to zemětřesení. Počali Kabardinci bohům oběti nositi. Pozorují však, že aul se třese pouze v noci, i dovtípili se, že je tu jiná příčina. Počali hlídati aul ze všech stran a zastřelili lišku.

Ráno celý aul šel se podívat, jaké podivné zvíře zastřelili. Vidí, v poli leží liška roztažená jak dlouhá tak široká. Počali s ní Kabardinci stahovati kůži spojenými silami. Polovičku kůže stáhli, druhou za živého boha nemohli. Nechali ji tedy ležeti v poli a vrátili se domů. Ještě téhož dne šla tudy ženština ze sousední děrevušky. Spatřila lišku, převalila ji na druhý bok a stáhla druhou polovinu kůže. Kůži donesla domů, přidala k ní ještě tři sta beraních koží a ušila z nich čepičku svému synáčkovi.

Přešlo mnoho let, zadul z moře silný vítr a roznese kostičky ubohé lištičky. Dutá lebka její kutálela se krok za krokem vždy dál a dále stepí i polem, stále k východu a východu. I přikutálela se lebka až do Kalmycké stepi a tam zůstala. Jelo tudy čtyřicet vozů s Kalmyky pro sůl. Vozkové usnuli a býci, prchající před nepohodou zajeli přímo do liščí lebky, napřed první pár a za ním všechny ostatní. Probudili se vozkové a nemohou se upamatovati, kde by to byli. I jali se křičeti zplna hrdla. Nedaleko toho místa byl stan a ve stanu spali Kalmyci. Zaslechl kalmycký pes křik a pustil se se štěkotem přímo k lebce. Doběhl, očichal ji, strčil do ní čenichem a převalil ji. Křik a šum se ještě zvětšil. Vlézt do lebky pes nemohl i chytil ji do zubů, zanesl do stanu a v rohu pohodil. Probudili se hospodáři, slyší, jak na blízku někdo křičí. Počali pátrati po příčině toho a seznali, že výkřiky vycházejí z lebky. Poslali dovnitř jednoho výrostka, aby se podíval, co se to tam děje, a on vyvedl z lebky čtyřicet vozů i s vozky.

„Kam jste tam, hlupáci, zajeli?“ křikl na ně starý Kalmyk.

„Vidíš, jeli jsme k vám pro sůl,“ odpověděli vozkové.

„Pro sůl jeli a v liščí lebce zabloudili!“ zařehotal se starý Kalmyk, vytáhl z kapsy svých koženek kousek soli a hodil ji vozkům.

Kousíček se proměnil v celou horu. Vozkové ji rozbili na drobné kousky, naložili kolik mohli na své vozy a jeli spokojeně domů.

To je konec pohádky.

Tuto pohádku napsal známý legionář Václav Valenta-Alfa.
Vyšla v knize "S maminkou u Tatarů a jiné povídky z vojny".

Zobrazeno: 39 x

From:

<https://cesty.in/> - Cestovatelské stránky

Permanent link:

https://cesty.in/kalmycka_pohadka

Last update: **2024/05/30 18:50**

